

B. A. PARIS

HOST

OD AUTORKY BESTSELLERŮ
ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI
A V PASTI LŽÍ

motto

Host

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

B. A. Paris
Host – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

B . A . P A R I S

HOST

motto

Pro Sophii

*Díky za vzácné okamžiky „tichého svědka“ v Haagu.
Vzpomínku na ně budu opatrovat navždy.*

PROLOG

Gabrielovi se třásly ruce, když podával jednu sklenici šampaňského Iris a druhou Esme.

„Na křtinách jsem nevypila ani kapku, tak si teď můžu dopřát,“ prohlásila Esme a podívala se na Iris. „Díky, že jsi nás sem pozvala. Je fajn trochu se uvolnit, když to konečně máme za sebou.“

Iris se usmála. „Zasloužíš si to.“

„Byl to bezva den.“ Hugh pozvedl sklenici. „Na Hamishe. A jeho maminku, samozřejmě.“

Připili si a Esme spokojeně vydechla. „Přesně tohle jsem potřebovala.“

Hugh znovu zvedl sklenici. „Iris, Gabrieli, bylo to strašné léto. Tak na lepší časy.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Gabriel si odkašlal. „Díky, Hughu. Jak už jsi řekl...“

Zbytek jeho slov přehlušil mocný výbuch a následný úprk vyplašeného ptactva z okolních stromů. Iris silně bušilo srdce, když dozvuky té rány ještě visely ve vzduchu. A pak zavládlo hrobové ticho.

Ustrnuli tak, že na okamžik připomínali obraz. Gabriel a Hugh stáli se sklenicemi šampaňského v rukách a tvářemi obrácenými směrem k výbuchu. Iris z očí číšel stejný

neklid jako z pohledu Esme. Dokonce i Hamish přestal na okamžik sát mléko, ale v Esme se hned probudil mateřský pud a ochranný si ho přivinula víc k sobě. S nově nabytým pocitem klidu se jí přitiskl k prsu a jeho malé nožky pod dečkou byly to jediné, co se v pokoji hýbalo.

„Doufám, že to nebyl náš dům,“ zavtipkovala Esme, čímž prolomila kletbu, kterou na ně exploze uvalila. „Když jsme si s ním dali tolik práce.“

„Možná bych se měl...“ Hugh se zarazil uprostřed věty, když něco upoutalo jeho pozornost. Iris se podívala stejným směrem jako on a spatřila velký oblak kouře na obloze.

V dálce se ozvaly sirény, ale vzápětí utichly.

Gabriel se otočil k Hughovi. „Nezajdeme se tam raději podívat?“

„Dobrý nápad. Zdá se to být až nepříjemně blízko,“ dodal Hugh tlumeně. Pohlédl k Esme. „Za chvíli jsme zpátky.“

Esme počkala, až odejdou. „Jen jestli se Joseph nevyhodil do povětrí,“ řekla a přendala si Hamishe z jednoho prsu k druhému. „Strašně mě zklamal.“ Když se Hamish uvelebil, volnou rukou se natáhla k Iris a vzala ji za paži. „Díky, že jsi ho odvedla domů dřív, než se to vymklo kontrole.“

„Navrhla jsem, že ho odvedu, protože jsem nechtěla, aby ho v takovém stavu viděli všichni přítomní.“ Iris se odmlčela. „Myslíš, že zase začal pít, aniž bychom si toho všimli?“

„To netuším, ale našťval mě, zklamal a nevím co ještě. Začínám litovat, že jsem ho požádala, aby šel Hamishovi za kmotra.“ Najednou dost znervózněla. „Neprořekl se, když jste ho s Hughem vedli domů? Bývá jako hlásná trouba, když se napije.“

„Ne,“ uklidňovala ji Iris. „Žádný strach.“

„Měla jsem být k Hughovi upřímná,“ užírala se Esme.

„Teď už je to jedno. Joseph zítra odjíždí, že?“

„Pokud dostatečně vystřízliví.“ Položila si Hamishe na rameno a jemně ho poplácávala po zádech. Zatímco Iris poslouchala její švitoření o tom, jak se křtiny vydařily, zaplavil ji nezvyklý pocit pohody. Poprvé za několik měsíců zase našla klid.

„Už jdou!“ zvolala Esme.

Iris se otočila k terase, ale než poznala, že něco není v pořádku, Esme jí vrazila dítě do náruče a běžela přes trávník Hughovi naproti. Zděšená Iris zachytila Gabrielův pohled a zabořilo ji u srdce, když spatřila zoufalství v jeho tváři. Přesunula si Hamishe na rameno a hledala útěchu v jeho teplém tělíčku. Když ho pak s pohledem stále upřeným k Hughovi a Esme začala hladit po zádech, spokojeně si odříhнул. Vtom se ozval nářek, který zpočátku přisuzovala Hamishovi.

Nebyl to však Hamish, ale Esme, která zlomeně plakala v Hughově náruči.

O NĚKOLIK MĚSÍCŮ DŘÍVE

1

Iris už ani nedoufala, že se dostanou domů. Něco přes osm set kilometrů z Obanu do Markhamu dělá asi devět hodin jízdy, ale oni to jeli dvanáct. Vyjeli v deset ráno a teď bylo deset večer. Žádný div, že byli oba dost rozladění.

Původně však měli jiné plány. Chtěli nocovat v Yorku a přijet až zítra. Iris zamluvila stylový hotel, a kdyby šlo všechno podle plánu, touto dobou by už byli najezení a chystali se do postele. Místo toho sjížděli kopec do Markhamu.

Iris si opřela hlavu o opěrku sedadla a zavřela oči před plejádou ostrých světel. Jindy by ji pohled na ně těšil, protože tahle záře ohlašovala blížící se domov. Ale teď ji ty křiklavé lampy spíš dráždily, protože se sametově temnými nocemi na skotských ostrovech se to nedalo srovnat.

Neklidně se zavrtěla na sedadle a odlepila obnažené nohy od místa, kde jí přilnuly k béžovému koženému potahu. Už se nemohla dočkat, až konečně vystoupí a zase jí v kotnících začne proudit krev. Gabriel vycítil její nepohodlí a provinile na ni pohlédl.

„Promiň,“ zašeptal. „Možná jsme přece jen měli přespat v Yorku.“

Iris zamaskovala zklamání úsměvem. „Takhle je to lepší. Zítra máme dost času si odpočinout.“

Za její skleslost nemohl ani tak fakt, že jí byla odepřena večere v michelinské restauraci a nocleh v luxusním hotelu, jako spíše to, že za celé dva společně strávené týdny se jí Gabriel nedokázal otevřít. Ani během idylického pobytu v domku s výhledem na moře. Nádherná scenérie a dlouhé procházky po opuštěných bílých plážích nepomohly tomu, aby se rozpovídal o Charliem Ingramovi.

Jednou ráno si šel Gabriel zaběhat a Charlieho našel jen chvíli poté, co jeho matka ohlásila synovo zmizení. Ležel na dně bývalého kamenolomu obklopený zkroucenými částmi svého kola.

„Nejspíš to vzal horem, příliš to rozjel, mezi stromy dostal smyk a zřítíl se dolů,“ přemítal tehdy Gabriel bledý jako stěna. „Anebo najel na kámen a vymrštilo ho to. Taková zbytečná ztráta.“

Charlie ještě žil, když ho Gabriel našel, ale před příjezdem sanitky zemřel. V těch několika minutách, kdy oscilloval mezi životem a smrtí, Charlie pověřil Gabriela předáním vzkazu – *Vyříd' mámě, že ji mám rád.*

„Jako by čekal, až bude moct někomu ten vzkaz předat,“ utěšovala ho Iris.

Těmi slovy ho však ještě více rozrušila a Charlieho Ingrama – osmnáctiletého chlapce, oblíbeného, pohledného, s dobrými studijními výsledky a jen o rok mladšího, než byla jejich dcera Beth – už dva měsíce nepustil z hlavy. Možná by ho to zasáhlo méně, kdyby Charlieho neznal. Naposledy ho viděl, když byl ještě kluk, ale poznali se okamžitě.

Iris se náhle cítila provinile. Měla Gabrielovi dopřát čas, aby si trochu vydechl a zvykl na myšlenku, že je doma, místo aby ho hned hnala do Skotska. Určitě nebylo snadné

vyslechnout si od kolegů dobře míněná slova o tom, že si má vzít dovolenou na zotavenou, a to i přesto, že v jejich lékařském zařízení panuje trvalý podstav. Gabriel to nejdříve odmítal, protože si nepřipouštěl to, co bylo Iris i jeho kolegům zřejmé, a sice že vyhořel. Začalo to smrtí otce před čtyřmi měsíci, pak následovala naprosto nezvladatelná pracovní zátěž a Charlieho smrt byla tou poslední kapkou. Gabriela to sebralo natolik, že už ani neměl sílu o tom mluvit. Těch posledních několik minut Charlieho života, které s ním Gabriel strávil v kamenolomu, přes veškeré snahy Iris i svých kolegů dusil hluboko v sobě.

Soumrak střídala noc, když Gabriel couval na příjezdovou cestu. Iris už nevydržela sedět ani o vteřinu déle, a tak si rychle rozepnula pás a otevřela dveře. Když vystoupila z klimatizovaného auta, obestřel ji závan teplého vzduchu. Nohy měla ztuhlé od sezení a rukou se přidržela střechy auta, aby nabyla rovnováhy, ale hned ji zase stáhla. Karoserie byla ještě rozpálená, stejně jako vzduch kolem ní.

„Odkdy je touhle dobou takové horko?“ zeptala se. Trocha špíny z auta se jí dostala na obličej, když si odhrnula zpoceně vlasy z čela.

Gabriel se vysoukal ze sedadla řidiče a protáhl si ruce vysoko nad hlavou, aby ulevil svalům v kříži. „Přece víš, že tu udeřila vlna veder, když jsme byli ve Skotsku. A to je teprve začátek června.“

Svěsil paže a obešel auto ke kufru.

„Tašky tu nech,“ řekla Iris s potlačovaným zívnutím. „Vybalování počká do zítřka.“

„To je taky fakt.“ Gabriel pohlédl na jejich dům, staré kamenné stavení, jehož interiéru bývalý majitel vkusně vdechl šmrnc jednadvacátého století. „Víš, co je na cestování nejlepší?“

Iris se usmála. „Návraty domů?“

„Přesně tak.“ Obešel auto k místu, kde stála Iris, a políbil ji do vlasů. „Díky za báječnou dovolenou.“

Pohládila ho po tváři a vychutnávala si ten vzácný okamžik, kdy se nezaobíral tou temnější záležitostí. „Máš klíče?“

Vylovil je z kapsy. „A teď hurá na kutě.“

„Já se nejdřív naložím do vany.“

Ruku v ruce došli ke vchodu. Gabriel odemkl a Iris se zrovna chystala přejít práh, když před ni natáhl paži, aby jí zabránil vejít.

„Není tu žádná pošta,“ zašeptal.

Iris nechápavě svraštila čelo, ale pak jí došlo, kam tím míří. Po dvoutýdenní nepřítomnosti se na jejich rohožce běžně kupila hromádka dopisů. Ale tentokrát nic.

„Rozsviť,“ špitla.

Gabriel sáhl dovnitř a nahmatal vypínač.

„Můj svetr.“ Iris ukázala na spodní sloupek zábradlí schodiště, přes který byl přehozený její modrý propínací svetr. „Nenechala jsem ho tady. Ani tohle,“ dodala a ukázala na espadrilky ledabyle pohozené na podlaze.

„Nemohla se vrátit Beth?“ zeptal se Gabriel hlubokým hlasem, i když věděl, že jejich dcera vypomáhá v psím útulku v Řecku.

„Ne, vrátí se až za tři měsíce. Nehledě na to, že můj svetr by si na sebe nikdy nevzala.“

Gabriel se kolem ní protáhl, vešel do předsíně a otevřel dveře do obývacího pokoje.

„No, ale někdo tady byl,“ řekl a kývl k hromadě časopisů roztahaných na konferenčním stolku.

Iris se mu podívala přes rameno a ukázala na proleženiny na pohovce. „A možná je pořád ještě tady.“ Ustrašeně pohlédla na Gabriela. „Že by squatterí?“

Instinktivně si stoupnul před ni a mohutným hlasem zavolal do chodby.

„Je tady někdo?“

Odněkud shora se ozval překvapený výkřik a pak rychlé kroky chodbou.

„Gabrieli?“ Ženský hlas, udýchaný, váhavý. „Jsi to ty?“

Iris zírala na postavu na vrcholu schodů s vlasy rozpuštěnými kolem ramen. V jejím bleděmodrém pyžamu, které bylo dotyčné příliš velké. „Laure?“

Laure si přitiskla ruku na srdce. „Iris! Vy jste mě ale vyděsili! Co tady děláte?“

„Myslíš kromě toho, že tady bydlíme?“ opáčil Gabriel spíš pobaveně než dotčeně.

Laure se rozpačitě zasmála. „Jo, jasně, já jen že jsem vás nečekala.“ Povytáhla si kalhoty od pyžama, seběhla dolů a pevně Iris objala. Když se odtáhla, v hnědých očích se jí zaleskla výčitka. „V e-mailu jsi mi psala, že se vracíte až zítra.“

„Vynechali jsme York,“ vysvětlila Iris, skoro jako by se omlouvala za to, že se do vlastního domu vrátili dříve, než původně měli.

Zatímco Gabriel objal Laure na přivítanou, Iris pohlédla nahoru v očekávání, že se objeví Pierre. Gabrielovi

by prospělo, kdyby viděl svého nejlepšího přítele. Pierre měl v Londýně nejspíš jednání a chtěli je s Laure překvapit. „Kde je Pierre?“ zeptala se. „Neříkej, že už spí?“

Laure zakroutila hlavou, klesla na schody a pohledná tvář se jí zvrásnila zoufalstvím. Iris přeběhl mráz po zádech.

„Co se stalo, Laure?“

„Pierre.“

„Stalo se mu něco?“ Gabrielovi zdrsněl hlas naléhavostí. Když se k němu Iris otočila, ve tváři byl úplně bledý. Vzala ho za ruku a jemně ji stiskla, aby mu dodala klid. *Prosím, jen ať je Pierre v pořádku po tom všem s Charliem Ingramem a Gabrielovým otcem.*

Laure rychle zavrtěla hlavou. „Ne, je v pohodě, v naprosto pohodové pohodě,“ odpověděla nezvykle kostrbatě, což u ní byla známka rozrušení. „Aby taky ne, když má dítě s jinou.“

Rozhostilo se ticho.

„Pierre má dítě?“ koktal Gabriel.

Laure přikývla. „Tak mi to řekl.“

„Ale kdy? Jak? Chci říct, že je to přece vyloučené.“

„Podle všeho měl poměr.“

„Ne, to by neudělal,“ zavrhla to Iris. „Miluje tě.“

Laure se usedavě rozplakala.

2

Iris nechala Laure s Gabrielem v kuchyni samotné a šla se nahoru vysprchovat.

S unaveným zívnutím otevřela dveře do ložnice, ale vtom se zarazila. Prostěradlo na posteli bylo zmuchlané. Na jejím nočním stolku stál hrnek, na Gabrielově polštáři ležel časopis a na zemi se válela hromada použitých kapesníků. Iris na jednu stranu nechápala, proč se Laure zabydlela zrovna v jejich ložnici, když jsou v domě dva hostinské pokoje, ale hned si vzpomněla, že před cestou do Skotska sundala povlečení z postelí.

„Laure!“ zavolala.

Laure přiběhla nahoru a vřítla se do pokoje.

„Omlouvám se. Chtěla jsem se vystěhovat, než přijedete. Bylo mi tak smutno, když jsem přijela, v jednom kuse jsem plakala a chtěla jsem se někam zašít. Bála jsem se, že když budu v hostinském pokoji v přední části domu, někdo ze sousedů si všimne, že se tady svítí. Nechtěla jsem vysvětlovat, proč jsem tady. Ve vedlejším pokoji byly nějaké věci na posteli a u Beth jsem spát nechtěla. Bude to znít hloupě, ale cítila jsem tady vaši blízkost.“ Rychle se protáhla kolem Iris a začala sundávat povlečení z polštářů. „Všechno to dám hned do pořádku, bude to minutka. Přesunu se do pokoje pro hosty.“

Na Iris dolehla únava, a tak klesla na postel. „To není třeba. Dnes už to necháme být a zítra něco vymyslíme.“

Chtěla ještě dodat, že se alespoň osprchuje v přilehlé koupelně – už pochopila, že o dlouhé relaxaci ve vaně si může nechat jenom zdát a bude si muset vystačit s krátkou sprchou, protože co je jedna slastná horká koupel proti zničujícím zprávám o Pierrově nevěře? –, když vtom pootevřenými dveřmi zahlédla hromadu špinavých ručníků na zemi a svršky přehozené přes okraj vany. Ty oděvy se Iris zdály povědomé a uvědomila si, že se jí hned něco nezdálo, když Laure spatřila na schodech. A hlodalo jí to hlavou i ve chvíli, kdy užasle poslouchala o Pierrově nevěře.

„To je moje pyžamo, co máš na sobě?“

Laure opět zvlhly oči. „Nic jsem si s sebou nevezala. Nezapadlo mě, že bych si měla něco zabalit, prostě jsem jenom popadla kabelku a pas a jela jsem.“

Iris vstala a objala ji. „To nic.“

Potom si Iris došla pro pyžamo do prádelníku. Když se k Laure vrátila, viděla ji stát u okna a hledět do tmy.

„Jak je na tom Gabriel?“ zeptala se Laure.

„Pořád nic moc. Bojím se, že Charlie Ingram už s ním zůstane věčně.“

„Tak se jmenoval? Charlie Ingram? Hezké jméno.“ Otočila se k Iris. „Mohla bys zhasnout? Pak uvidíme na kamenolom a budeme se za něj moct pomodlit.“

Iris zhasla a stoupla si vedle Iris. Stály tam spolu a hleděly na kamenolom, jehož bílé zdi se leskly v měsíčním svitu, a každá pronesla tichou modlitbu za Charlieho.

* * *

„Proč vlastně spíme v pokoji pro hosty?“ ptal se nechápavě Gabriel.

S ručníkem omotaným kolem pasu vyšel ze sprchy a voněl mátou, směsí sprchového gelu a zubní pasty. Dřív by z něj Iris ručník okamžitě strhla a stáhla si ho k sobě na postel. Ale teď už ne.

„Únava. Už jsem neměla sílu pomoci Laure s převlékáním postele.“

Sedl si vedle ní a několikrát se zhoupnul na matraci, aby ji otestoval.

„Zdá se, že bude pohodlná,“ poznamenal. „Myslím, že jsem tu ještě nikdy nespal.“

„Jednou ano, když jsi měl tu strašnou chřipku.“

„Jasně, už si vzpomínám.“

Iris se k němu natáhla a stáhla přehoz na jeho straně postele. „Pojď, jdeme spát.“

Vlezl si pod deku a zhasnul lampičku na nočním stolku. Ve tmě se mezi nimi rozhostilo ticho.

„Na co myslíš?“ zajímalo Iris.

„Na to, že tahle postel není tak pohodlná jako ta naše.“ Když vytušil, že se Iris usmála, povzdychl si. „Přemýšlím o Pierrovi. O tom jeho dítěti. Dceři. Říkám si: Kdy? Kolik jí je? Řekla ti Laure něco víc?“

„Ani ne. Měla za to, že na Pierra přišla krize středního věku a dítě se narodilo teprve nedávno. Podle všeho je ta holka ale už starší. Tvrdil, že to byla záležitost na jednu noc. Ale nevím, jestli je to ta lepší varianta.“

„Lepší možná tak pro Laure, pro tu malou určitě ne.“ Gabriel zněl zádumčivě. „Pierre je s tím dítětem nebo jeho matkou v kontaktu?“

„Od chvíle, kdy se dozvěděl, že je otec, tak ne – aspoň to tvrdil Laure.“

„Tak proč o tom teď vůbec začínal? Proč vytahovat kostlivce ze skříně?“

„Nejspíš ho tížilo svědomí.“

„Nebo toho lituje. S Laure nikdy děti nechtěli, že?“

„Ne. Pierre je nechtěl a Laure na to přistoupila, protože ho milovala. Souhlasila by, i kdyby chtěl naopak deset dětí.“

„Vážně?“ Iris vytušila Gabrielův údiv. „To ti řekla?“

„Jo, vlani, když slavila čtyřicátiny.“

Přitulila se k němu blíž v naději, že ji obejmě a přivine si ji k sobě. Jenže i on se pohnul a přetočil se ze zad na bok, čelem ke zdi. Nikdy dříve se od ní neodtáhoval. Vždycky usínali ve vzájemném objetí. Bradu si opřel o její hlavu a objímal ji. Teď to byla ona, kdo se přitočil. Gabriel navíc začal chodit spát v tričku, zatímco dříve spával jen v boxerkách. Jako by doufal, že tenhle tenký kus látky utlumí její milostné choutky.

Zakrátko už pravidelně oddechoval, a tak se namísto o něj, je dva, začala v myšlenkách zaobírat Laure a Pierrem. Seznámili se s nimi před více než dvaceti lety na Bahamách, kde s Gabrielem slavili první výročí svatby. Laure a Pierre tam byli na líbáncích a hned se z nich stali přátelé. Iris byla z Laure úplně u vytržení. Drobná postava, dlouhé hnědé vlasy do půlky zad, navíc krásně lesklé a dokonale upravené, temně modré oči orámované dlouhými řasami, které sahaly téměř až k ofině. Laure byla ztělesněním pařížské elegance. Souměrný nos se jí na konci jen lehounce zvedal a rty měla tak přirozeně červené, jako by trvale nosila rtěnku. Když ji Iris poznala, s úžasem zjistila, že se nikdy nelíčí, ale chápala, že by to bylo jako čmárat na překrásný obraz.

Jejich přátelství postupem let utužily pravidelné návštěvy probíhající každých pár měsíců. Měli klíče od svých domovů. Pierre občas jezdil na služební cesty, a kdykoliv to šlo spojit s víkendem a Laure ho doprovázela, napsala Iris rozverný e-mail: *Byteček bude koncem měsíce volný, kdybyste si chtěli užít v Paříži*. A podobně vstřícní byli i Iris s Gabrielem, když se chystali na čas opustit dům. To proto se k nim mohla Laure nastěhovat, zatímco byli ve Skotsku. Iris jim napsala, že budou pryč. Bylo to poprvé, co se neohlásili předem – *Jasně, díky, moc rádi si na chvilku půjčíme váš dům!* –, jenže Laure měla očividně zcela jiné starosti.

Iris byla příliš rozrušená, a tak se zaposlouchala do rytmu Gabrielova dechu v naději, že ji to uspí. Než se tak ovšem stalo, tiše se jí vymanil z náruče, odešel z pokoje a zavřel za sebou dveře. Naslouchala jeho krokům na podestě, prošel kolem jejích ložnice, kde teď spala Laure, a vydal se po schodech dolů.

Bojovala s nutkáním jít za ním. Kdyby s ní chtěl mluvit, probudil by ji.

3

Gabriel v tichém a potměném obývacím pokoji přecházel sem a tam. Došel ode zdi k oknu a zase zpět. Myslel přitom na to, že schopnost bez problémů usnout brával jako samozřejmost. Po dlouhém a náročném dni na klinice byl psychicky i fyzicky tak vyčerpaný, že zpravidla usnul hned, jak si lehl. Jenže poslední dva měsíce, od nález Charlieho v kamenolomu, se mu spánek vyhýbal. A teď měl ještě o starost víc.

Nedokázal pochopit, kde Pierre přišel k dítěti. Chtěl mu zavolat, aby ho podpořil a zafungoval jako spojka mezi svými dvěma přáteli, ale Laure trvala na tom, aby to nedělal. Požádala ho, ať s tím počká do zítřka, a on její přání respektoval, protože tou dobou už byla ve Francii beztak půlnoc. Ale ještě něco ho od toho odrazovalo. Laure od Pierra odešla už minulou neděli, takže kdyby si chtěl Pierre promluvit, měl týden na to mu zavolat. Ale nestalo se tak. Možná se bál, že by ho Gabriel soudil. Ale to by samozřejmě neudělal. Když si však vybavil, jak s Pierrem rozebírali společného kamaráda, který měl milenkou, vzpomněl si, jak to Pierra pokaždé rozlítilo. Třeba románky na jednu noc nebral jako nevěru. V Gabrielově pojetí byl však podvod jako podvod, bez ohledu na to, jestli trval pár hodin, pár měsíců nebo řadu let.

Gabriel se na okamžik zastavil a tak srdečně si povzdychl, že to vyznělo málem jako sten. Slovo *podvod* v něm opět rozdmýchalo pocit viny z toho, jak Iris řekl, že by jel raději domů, než aby přespali v Yorku. Věděl, co má Iris v plánu a moc dobře věděl, že s ní nebude schopný prožít romantický večer ani noc podle jejich představ. Od té události s Charliem už se nedokázal se svou ženou milovat.

Dál neklidně přecházel pokojem, když ho přepadla další obava. Jak vydrží zůstat doma ještě několik měsíců, než ho kolegové shledají schopného vrátit se ke svým povinnostem?

„Žádný spěch,“ nabádali ho. „Máme za tebe záskok, zvládneme to. Vrať se, až budeš připravený.“

„Dva měsíce,“ odsekl nabručeně. „Vezmu si dva měsíce volna, ale ani o den víc.“

Bylo to nereálné. Plíživě se dostavil pocit vyhoření a zasel v něm řadu pochybností. Nejprve jestli dokáže dostát svým pracovním povinnostem, jak zvládne nárůst pacientů a zda bude schopný jim vyhovět, a nakonec už ho děsila i samotná představa, že vejde na operační sál. Zašlo to až tak daleko, že nemohl vylézt z postele, když si s představil, co ho ten den čeká. Věděl, že potřebuje pauzu. Za poslední rok si nevezl jediný den dovolené. Když mu kolegové na klinice řekli, že ho tam chtějí vidět nejdříve za čtvrt roku, byl v šoku. Nebyl však první, kdo se potýkal s vyhořením. A nejspíš ani poslední.

Domlouvali mu, aby myslel na sebe, našel si nové zájmy. Dříve rád běhal, především ráno, když teprve svítalo a všude vládlo ticho a klid. Takhle objevil Charlieho v kamenolomu. Pak už běhat nešel.

Gabrielovi bylo jasné, že ke zotavení mu pomůže, když zaměstná tělo i mysl, ale netušil jak. Navíc se bál, že se bude plést Iris pod nohy. Pracovala jako interiérová designérka a většinu dne trávila ve své pracovně, kterou pro ni zřídil v přilehlém dřevěném domku. Nechtěl, aby se cítila povinná trávit s ním čas.

S Iris byli i po dvaceti letech manželství šťastní. Poznal ji, když se stala členkou squashového klubu, kam chodil několikrát týdně hrát. Bylo jí dvacet a ještě studovala, Gabrielovi bylo dvacet šest. O tři roky později se vzali a dva roky poté se jim narodila dcera Beth. Gabriel si přál mít víc dětí, ale Iris prožila náročné těhotenství. Sužovaly ji příšerné nevolnosti, a to nejen ráno, ale i během dne, což mělo za následek klinickou depresi. Nechtěla si tím znovu projít a Gabriel se jí nedivil.

Když se Beth narodila a porodní asistentka mu ji položila do náruče, zaplavila ho vlna emocí.

„Jsi šťastný?“ zeptala se ho Iris, když v jeho očích spatřila slzy. Gabriel odpověděl, že ano, protože po devíti náročných měsících bylo děťátko konečně tady. Ve skutečnosti však plakal ještě z jiného důvodu. Jakmile totiž drobnou a křehkou Beth držel v náruči, došlo mu, že jednoho dne zemře. Své temné myšlenky si nechal pro sebe a časem se od nich oprostil. Ale jen dokud se nestalo to s Charliem Ingramem.

Možná by ho Charlieho smrt tolik nezasáhla, kdyby se neznali. V otlučené a sotva dospělé tváři však hned poznal rysy chlapce, kterého učil hrát fotbal, když o nedělích vypomáhal v základní škole, kam chodila i Beth. Občas prohodili pár slov s jeho mámou Maggie. Charlie byl jedináček, stejně jako Beth. Když Gabriel viděl, jak Charliemu

vyhasíná pohled, vrátil se mu ten strašlivý strach, který pocítil při Betině narození. Zdalipak by Maggie chtěla Charlieho porodit, kdyby věděla, že mu osmnáct let poté bude muset dát sbohem? Odpověď musela znít ano, protože jí za těch osmnáct roků přinesl spoustu radosti. Ale v případě Beth si Gabriel nebyl tak jistý. Za posledních devatenáct let mu do života vnesla tak nezměrnou radost, že se zdráhal uvěřit, že jednou taky zemře.

Přestal přecházet a razantně zavrtěl hlavou, protože se chtěl zbavit představy Betiny smrti. Unaveně se zabořil do křesla. Rád by se vrátil do postele, ale bál se, že kdyby se Iris probudila a přivinula by se k němu, ranil by ji tím, že se odtáhne. Měli ještě další pokoje. Vyspí se v jednom z nich.

4

Iris scházela po schodech do kuchyně a tiše našlapovala, aby nevzbudila Gabriela a Laure. Gabriel se v noci už nevrátil, takže předpokládala, že přespal v jednom z pokojů pro hosty.

Se zívnutím sáhla po konvici, napustila do ní vodu a zapnula ji. Bublání vody doprovázelo hučení lednice. Společně ty dva zvuky burácely do ticha.

Lekla se, když se najednou otevřely dveře.

„Ahoj.“ Laure tam stála v Irisině tmavomodrém tričku, které měla zastrčené do bílých tenisových šortek upevněných páskem, aby jí nepadaly. Nadměrné oděvy podtrhly Lauřinu křehkost. Dokonce i v tak mizerné situaci dokázala vypadat krásně, přestože se jí v temných očích leskly potlačované slzy. „Říkala jsem si, že tě tu slyším.“

Iris se rozloučila s představou poklidného šálku čaje a obžala Laure, která už se stačila vysprchovat a obléknout, zatímco ona byla ještě v županu. „Nemohla jsem spát.“

„Ani já ne.“

„Dáš si čaj?“

Laure si sáhla dozadu na vlasy, přehodila si je přes rameno a nervózně si s nimi pohrávala. „Ráda.“

Čaj si dochutily každá podle své libosti – Laure bez mléka – a odebraly se do obývacího pokoje, který jim poskytoval

mnohem lepší zázemí pro upřímný rozhovor, který podle Iris musel nutně přijít.

„Takhle ti to vyhovuje?“ zeptala se, když nízký stolec přisunula blíž k pohovce, aby měly čaj i telefony na dosah.

„Naprosto.“

Laure se posadila na jeden konec pohovky a Iris na druhý, přičemž se nohama potkávaly na prostředním polštáři. Když se Laure natáhla pro hrnek, ostré ranní slunce jí zbarvilo vlasy doruda.

„Jak je ti?“ zeptala se Iris.

Laure si opatrně usrkla horkého čaje. „Jsem raněná, zmatená. Tvrdil mi, že nikdy nechce mít děti. Možná bych si nepřipadala tak podvedená, kdybychom nějaké měli.“

„Jak jsi přišla na to, že má dítě?“ chtěla vědět Iris, protože včera byla Laure tak rozrušená, že mluvila páté přes deváté.

Laure sevřela hrnek v dlaních. „Poprvé jsem si všimla, že něco nehraje, když jsme byli o velikonočních prázdninách u jeho rodičů. Jeho matka měla sedmdesátiny a sešli se tam všichni příbuzní se svými rodinami, včetně jeho sestry se čtyřmi dětmi. Bylo to moc fajn, ale po těchhle sešlostech vždycky s Pierrem vtipkujeme o tom, jakou máme kliku, že jsme z toho vyvázli, protože jeho synovci a neteře umějí být značně vyčerpávající. Líbí se mi, že o tom žertujeme, hlavně Pierre, protože při pohledu na ty rodiny si občas přeju, abychom taky měli děti. Když ale vidím, jak se mu vždycky uleví, že jsme do toho nešli, hned mě smutek přejde a vím, že naše rozhodnutí zůstat bezdětní bylo správné. Aspoň pro něj,“ dodala a polkla slzy. „Ale tentokrát byl po prázdninách dost zamlklý a já jsem si říkala, že má nějaký problém v práci. Pořád jsem se ho ptala, co se děje, ale

dokola tvrdil, že nic. Nakonec se mnou už ani nemluvil, a tak jsem prohlásila, že teď by se mi děti hodily, protože bych si měla s kým povídat. Měl to být jen vtip, abych ho trochu rozveselila. Chtěla jsem, aby byl zase jako dřív. A tehdy mi to řekl.“

„Co přesně ti řekl?“ zajímalo Iris, které najednou došlo, že oba jejich muži si posledních pár měsíců procházeli krizí.

Laure odložila hrnek na stolek, vytáhla kapesník a lehce do něj smrkla.

„Prostě se ke mně otočil a zeptal se mě, co bych tomu řekla, kdyby měl dítě. Nejdřív mě napadlo, že si dělá leg-raci. Jenže pak jsem v jeho tváři zahlédla něco děsivého. Něco jako... beznaděj. A hned jsem pochopila, že mluvím vážně, takže jsme nejspíš dospěli k rozhodujícímu okamžiku v našem manželství a musím reagovat rozvážně a s klidem.“

„A povedlo se ti to?“ zeptala se Iris a sama nevěděla, jaká reakce by asi byla správná. „Zachovat klid?“

Laure se lehce zasmála. „To víš, že ne. Tak mě to rozrušilo a vykojelo, že jsem se nedokázala chovat mile ani racionálně. Myslela jsem, že se to stalo někdy nedávno a to dítě se narodilo teprve před pár týdny, což by vysvětlovalo, proč byl Pierre posledních pár měsíců takový otažitý. Ale pak se mi přiznal, že k tomu došlo už před lety.“

Lauřino vyprávění přerušilo zapípání Irisina telefonu. Pohlédla na displej a uviděla tam zprávu od Beth: *Čau mami, zavoláme si?* Chvilku váhala, rozpolcená mezi dcerou a kamarádkou, ale bylo by nezdrovilé odpovědět Beth zrovna teď uprostřed Lauřina líčení. Natáhla se po telefonu a ztlumila ho.